

ENRIC SOLER GODES

I el cel és blau

POEMES

Any M. CM. XXXIII

RC
71

15000 31755

BIBLIOTECA DE CONTEMPORANIS.—VIII

R-71

I el cel és blau

ENRIC SOLER GODES

I el cel és blau

POEMES

Pòrtic

de Carles Salvador

A l'aimador
de les coses passades i bon amic

en Lluís Revert Corzo

afectuosament

Any M. CM. XXXIII

Enric Soler Godes

Castells maig 1933

1900

1900

Es propietat.

Drets reservats.

PORTIC

...I el cel és blau. Fixeu-vos, amics, fixeu-vos. El cel és blau. Eixiu a la porta de l'obrador; acosteu-vos al finestral del despatx; poseu el muscle recolzat al batent de la finestra o del balcó i eleveu els ulls al cel. Abandoneu un moment la feina de cada dia i fiteu l'aire clar del cel valencià.

Els materialismes queden ran a terra i els ideals patriòtics, enlairats, s'embolquen de poesia, prenen el ritme del vers i naix, flor de cultura nostrada, el llibre del poeta: I el cel és blau.

Es un crit del Poeta. Es el Poeta que ens recorda l'eternitat de la Poesia.

Retornem a la Poesia, amics.

Anys de política, mesades d'articles doctrinals, diades parlamentàries, hores de mítings... I el cel és blau. ¿Qui se'n adonava?

Qui podia: el Poeta.

La visió totalitària del nostre corpus nacional renaixent és pròpia del poeta valencianista. Propugnarà l'acció política no oblidant la cultivació intel·ligent del poble des de l'escola, des del periòdic, des de les Assemblees professionals i, encara, captarà uns minuts cada dia per elevar la mirada al cel i vore com blaveja esta immensa cúpula del País Valencià.

I amarat d'amor a la Terra pàtria cantarà unes vegades amb tendra veu d'enamorat, atres amb veu intel·ligentment irònica i atres amb les greus notes de la passió i del sentiment humans segons el tarannà sinceríssim de cada dia.

Retornem a la poesia, amics. Retornem a ella en este senyaladíssim any 1933. Potser la tenfem una mica en oblit. I si ens oblidem d'ella ens se farà escàpola per enutjada...

Envio:

A vós, amic Poeta, amic Mestre, amic Patriota: a vós que cada dia us satureu de blau de cel des d'un recò del Maestrat castellonenc; a vós que teniu una visió total del renàixer de la nostra terra: la meua salutació cordial.

A vós, Germà espiritual, que veniu amb bell llibre de poemes sota les ales del vostre cor: els meus braços que l'entusiasme obrin.

*A vós, Enric Soler Godes—el Patriota, el Mestre,
el Poeta: tres vegades creador, tres vegades Poeta—:
la mà. (Esta mà que només se mou pels sants ideals
de la Valenciana.)*

*I si els vostres lectors vullgueren entrar a l'hort
dels bellíssims poemes d'este volum sense passar so-
ta l'arcada del Pòrtic, feliciteu-vos-en: són els goluts
de la bellesa que no s'aturen en els bastiments de la
prosa. També ells, com vós, saben que el cel és
blau i volen, prompte, gustar-ne les delícies.*

CARLES SALVADOR

Benassal, abril, 1935.

SOMNI

Bresca de mel,
cor de verge,
rexuma l'amor a dolls.
Cant de pardal,
minyó alegre
enamorat i gelós.

Vent de l'hivern,
sega vides,
escanya lo meu dolor.
Nit de Nadal,
on s'estimba
esmaperdut el meu jo.

Lluna d'estiu,
nit de joia,
esperança en el perdó.
Vora de mar,
xucla escumes,
vaixell que no cerca el port.

Bosc muntanyenc,
llenyataires,
camí de branques i troncs.
Fruïta de mas,
la pubilla,
cara de lluna d'agost.

Cuca de llum,
Primavera,
rosers prenyats de capolls.
Vespre joïós,
encisera,
entre punxes una flor.

PENELL

Penell, pinta d'una pua,
que orgullós pentina el vent.

Forades nimbus d'escuma,
i els cuses com un fardell,

Ratilles la boira del vespre,
f'encresten volves de neu,
i et claves al cor dels dies
que passen per davant teu.

A la nit f'esborra l'ombra
l'alba et desperta content,
tan daleros, que el pollastre
solta un càntic de rovell.

I sembla batí les ales,
fent el fatxada un moment,
solitari i somia-truites,
com si fos al galliner.

Et giravoltes, l'empipes,
grinyoles com un anyell,
et sacseges de malícia,
¡senyal de rosa dels vents!

Ferro colat, que de ràbia,
vullguera sortir brusent
i esfonsar-se: ¡Via fora!,
al cercle del sol ponent.

Penell, fletxa de la vida,
amb l'arc del meu pensament
l'he llançat per fer *diana*
sobre el *blanc* joiós del temps.

AMOR

Colps de mall,
 dringar de ferro,
Vermell que esclata en un plor.
Plany roent com és ma vida,
 esbatusades al cor.

Colps de falç,
 espiga a terra.
Grogor que jau neguitós,
Daurat voler per l'angúnia,
 vides plenes de dolor.

Colps de vent,
 lliri que es mustiga.
Blau de cel miraculós.
Suau daler per l'aimada,
 voler que fina amb un plor.

Colps de l'amor,
 tota ella
com un roser ple de flors.
Perfum que torba i mareja,
 punxes que sagnen mon cos.

EL BORINOT

Donant fortes embranzides
i arreant-se tossolons,
ronca amb fanfarroneria
poca-solta, un borinot.

Té vol d'empenta, — s'atura;
va contra un pany, — tropessó;
puja i baixa, — volteretes:
vol ésser ventilador.

Esmaperdut resta el pobre
enlluernat per el sol.

Es un saxofó amb sordina?
Aparell d'aviació?

Ràpid vola,—giragoneses.
Sembla un *Junkers* sens timó,
risa el ris, cau en barrina...
Fa gatzara el borinot.

ALBA AL POBLE

Les campanes de la vila han alçat son primer vol,
les agüeles, van a missa totes vestides de dol.

Els ocells volen i canten per damunt de les teulades,
han tornat les orenetes i s'estatgen sota els ràfels.

Ja les portes i finestres s'han obert de bat a bat,
i una roda de vileros caragola el campanar.

El poblet va espavilant-se i trencant la seua son,
allà lluny caçant les ombres per tot l'horta corre el sol.

La xicalla per la plaça va la vila escarotant,
i les dones faeneres els carrers van agranant.

Les xiques surten de casa amb el cànter sota el braç
i els fadrins a dalt dels matxos ja carreguen el forcat.

Les campanes de la vila han alçat son primer vol,
les agüeles van a missa totes vestides de dol.

POEMA

Les portes de la masia
s'han obert de bat a bat
encara no és de dia
i estan fora los ramats.

I ja s'ouen les esquelles
per barrancs i per els pics,
i el pastor darrere d'elles
tirant pedres, dóna crits.

Sols són taques les ramades
entre mates i entre rocs,
i les àligues volegen
i s'en pugen cap el sol.

El pastor cansat de córrer
s'ha assegut sota d'un pi,
canta amb la seua flauta
la bellesa del matí.

Del matí, l'alba encisera
sota el cel i entre pinars,
boscs d'alzines i de roures
plens de fades i pardals.

MARINERA

La claror
de matinada
mata l'ombra del carrer.
El soroll
de les onades
gronxa el poble mariner.

Eixe poble
té unes naus
vora, voreta del mar,
quatre carrers
i una plaça,
una església i campanar.

Llops de mar
amb negres pipes,
mariners i gent de tro,
la xicalla
i unes dones,
unes xiques i uns amors.

Es retalla
la blancúria
de les veles, allà al fons.
Vora, voreia
la platja,
s'ha sentit una remor.

És el cant
de les sirenes
que captiva falaguer.
El soroll
de les onades
bressa el poble mariner.

EL PUNTAL DE CASA

Natura callava de pena
la terra plorava,
ni un soroll torbava la calma
serena de l'horta.

El xiular del pardal no s'oïa,
l'aigua en la sèquia, tampoc remugava,
ni un sol bes de l'airet a les fulles
ni el sol escalfava.

Quanta tristor en la cambra,
la dona plorava;
i els xiquets agafats a sa mare
com la fulla apegada a la branca
cridaren el pare,
i estranyats alguns d'ells' es diria:
¡Quina son més forta!

Ofegaven les dones les llàgrimes
dient amb veu baixa:
¡Senyor, què desgràcia,
Es muigué el puntal de la casa
quant fea més falta!

Un cresol que penjava del sostre
donava llum pà'l·lida;
el taüt al racó de la cambra
l'ombra remarcava,
i en veure aquell quadro de pena
ple d'esgarrifança,
un home tan fort com un roure
es forcà una llàgrima.

I pensant en la sort de la vídua
dels fills, de la casa,
¡quan negre veié son pervindre!
¡quan fosca se li féu la cambra!
Palpà la misèria,
i al tocar-la
una suor freda li mullà la cara.

I cloent els punys de coratge
i cercant l'origen d'aquella desgràcia,
malaf la terra
que es xuclà la suor d'aquell home
que tant treballava.

Justícia al Senyor demanava,
¿què seria d'aquella barraca
si es morí el puntal de la casa
quan fea més falta?

POEMA

Primavera muntanyívola
la del despertar somniós,
la de l'alba senyorívola,
xiuxiueig d'ocells al bosc.

La de les aspres muntanyes,
la de barrancs i de pins,
la de pastors i ramades
de regatells juganius.

La de solanes florides
de ginesta i de baladre.
La de les blanques masies
i pubilles enyorades.

La de nits enjogassada
i remors de nova vida.
La d'albades a l'aimada
com presents de gelosia.

La de vergers plens de roses
i un eixam d'or per la vora.
Com prometença de noces,
Desig de natura nova.

PER NO VORE'T

Et vull mirar i estic cec
te recorda el pensament;
no te vull vore i et mire
i sens mirar-te te veig.

Sense vore vaig mirant
els teus ulls color del temps,
a les pupil·les dos brases
i les parpelles dos vels

que fan ombra a ta mirada
i més fort el teu record.

¡Per no vore't... donaria
mil mirades a ton cos!

NO TE SENC

Quan ja no te senc, em muig,
no te vull oir i et senc;
¡quina gràcia al caminar:
cada petjada un turment!

Que per a ofegar ton ritme,
he posat tapons al vent;
¡No vull oir-te... i vullguera
un ressò del teu passeig!

POEMA

La teua carn tota bruna,
he olorat el teu record;
perfums que te donen flaire
no necessita ton cos.

Te desitge i no te vullc
no te vullc i tinc daler.
¡Quina delícia l'odiar
i estimar-te al mateix temps!

NIT D'HIVERN

Nit d'hivern, nit de tempesta.
Cau la neu per tot la vall;
en la masia, quan trista
la família és a la llar.

Cruixen portes i finestres,
la neu tot ho ha embolcallat,
el gat s'acosta a les brases,
udola el llop mort de fam.

L'agielo conta rondalles,
les dones estan resant,
la xicalla boca-oberta
ja no gosa ni alenar.

«...Puix senyor, el fill del rei
de cap a peus disfressat,
demanava a cada porta.
que li fessen caritat...»

Nit d'hivern, nit de tempesta,
la mare ja llesca pa.

L'agüelo conta rondalles
la xicalla està sopant.

LA CASA PAIRAL

Des del cim d'aquesta costa
la estic veent allà baix;
tota vella, sembla morta
la meua casa pairal.

A l'arribar a la porta,
—que hi és plena de badalls—
he vist que restava oberta:
no té pany ni forrellat.

Entrar a dintre i un fred
de glaç, m'ha arribat a l'os.
¿Aquell passat què s'ha fet?
On hi hagué tot és buidor.

Al corral no hi ha una bèstia;
sense un bocoi, el celler;
les escales, ensorrades,
ni un gra de blat al graner.

Cada petjada, un record
sobre badades rajoles,
tot és silenci i paor
ornat de teles d'aranyes.

¡Quin neguit i quina angúnia!,
per tot arreu s'ou el corc,
ni una rompuda cadira
hi ha per seure a un recó.

En la cambra dels meus pares,
solament penja un retrat,
ple de pols i de brufcia.
de dalt a vall esquinçat.

És de l'avi, aquell bon home,
que féu la casa pairal,
i creà amb els seus braços
tot un domini feudal.

A colps de pic i d'aixada
ell va fer la hisenda gran.

Comprà l'hort, plantà la vinya
eixamplant-nos, l'heretat.

I ara, la llar apagada,
sense una espurna de foc,
solament la blanca cendra
la cobreix de gom a gom.

.

L'avi es muigué: com a corbs,
tothom caigué sobre'l d'ell.
¡Lo que tants afanys costara,
va fondre's com si fos neu!

Hui era un hort que es perdia,
al demà ja era un parell,
el bestiar se l'emportaren...
¡Calze de vinagre i fel!

.

Sembla que ara veja l'avi
vora del foc assegut
el cap cot davant les flames
i la humitat en els ulls.

Fon la vida d'ell austera,
plena d'angúnia i treball.
Sense un daler per a l'ànima,
per al cos, sense un descans.

* * *

Casa pairal, morta viva,
illa de record boirós,
flagell, tortura i carícia,
fosa, bres, dèria i amor.

P O E M A

He pujat a la muntanya, per a veure els rabadans,
m'he enfilat per les drecceres i he baixat per els barrancs.

He passat totes les sendes, empenat per mon dalit,
ans d'arribar-hi el capvespre ja vull ésser dalt el cim.

A darrere meu la Plana resta plena de verdor,
jo acamine i acamine, fins que vinga la tardor.

He vist viles i més viles escampades per la vall
i masies que segueixen una vida patriarcal.

He vist aus que refilaven cants d'amor i de plaer,
i jo he restat boca-terrosa per a beure a un regatell.

He vist àligues brusentes revolant pels roquerams
i he oït com ressonaven les campanes d'allà baix.

.

Per ma llarga caminada he fruït força plaers,
i he rebut de la Natura, un dolç bes d'agraïment.

A L B A

Quan allà per la marina
feble claror il·lumina
i l'alba es va acostant,
Arreu voreu les ramades,
com surten de les masades
i s'escampen pasturant.

Molt mansament acaminen,
s'aturen, belen i miren;
¡com troten els anyelleis!
I davallen la costera
que els du devers la drecera
per creuar un barranquet.

Fresc airet de matinada,
du flaïre de timonada
de romers i de pinars.
Clarors de llums esgroguides
com de ginesta florides
ja neixen per el llevant.

El rabadà i les ovelles,
al repic de les esquelles
segueixen el seu camí.

Llancen les aus ses xiulades,
en el bosc canten les fades,
¡i és Natura un Paradís!

MIGDIA

Cau el sol a plom, damunt la muntanya,
surten flamerades de sota les roques,
i van les ramades acostant-se a l'aigua
amb les gorges seques.

Arreu hi ha calitja, com suen els cossos
cercant una ombra on seure una estona,
ovelles s'escampen, i burden els gossos
i xiula la fona.

Bassarda estiuenca, calor de migdia,
¡esplai acamineu pastors i ramades!
un forn és Natura que crema la vida
i abrasa muntanyes.

Poc a poc s'acosten a l'ampla pinada
on riu llenyataire pelut i feréstec,
hi ha fresca ombra i un aigua molt clara
i fines herbetes.

Com troten i belen les pobres bestioles
i es mullen els morros d'aquell fresc sequiol.
Sota l'ombra de pins i de roures
canta un rossinyol.

CAPVESPRE

Al capvespre ja retornen
les ramades cap el mas,
davallen força costeres
i creuen tots els barrancs.

Van passant per les dreceres
jamb una fresca que hi fa!
i dura encara la flaire
de romers i ginestars.

El pare-sol ja s'amaga,
i en son darrer puntejar,
hi fa les ombres més llargues,
tot el cel sembla més blau.

Les muntanyes més morades,
els turons semblen més alts,
les veus i crits són més aspres
i més fondos els barrancs.

VILEROS

Ocell que vola i revola,
xiula i piula pels teulats;
no surt fora de la vila
tan aprop que hi és dels camps.

Li fa por Mare Natura
i la mira esporuguit,
només s'acosta a les eres
quan al blat trepitja el trill.

Sota els ràfels fa niuada,
en els dies de nevada
la fredor tot l'arrupix.

I a l'estiu de matinada
colps de pedra, la mainada
els empaita fins el riu.

PRIMAVERA

A una rosa, roja i verge
una abella fa l'amor.

Olor a fruita madura,
orenetes sempre en vol.

ESTIU

Al blau cel no hi ha ni un núvol,
la calitja ho ompli tot.

Crida i crida la cigala
i en la nit canta el mussol.

TARDOR

Ocells de pas, per la terra
escampant el gra abundós.

Sota els pàmpols d'una parra
la mamella d'un bagot.

HIVERN

Neu i neu, blanc de mortalla,
cel de plom i vent de mort.

Nadal, curull de promeses,
la família roda el foc.

ELS PELEGRINS

Els pelegrins acaminen
arrupits,

borrats

i freds.

Llurs llavis resa que resa.

Ple de pols el pensament.

Agafat el negre bàcul
per uns dits com a sarments;
pell i os, tots són aixina:
altius,

pansits

i altaners.

Porten el sarró farcit
d'impossibles ideals,
lluita de carn i esperit
com un desig infernal,

ambicions insatisfetes,
bogeria terrenal,
deliris de gelosia,
de pensament enfebrat.

I acaminen i acaminen,
alimentats de daler,
mirada de visionari,
penjarolls i rosariets,

estripats, plens de brutícia,
pell i os, com a sarments
les pejjades insegures,
insensibles i altaners.

EL RIU

Per la terra s'arrossega
com una serp argentada,
es caragola entre roques,
i fa via per la plana.

D'aquell aiguall, cada gota
és una vida que passa.

Tranquil s'en riu, enraona,
i escumeja en la cascada.
Canta alegre el moliner,
tot molent del blat la grana.

Dia i nit, com remoregen
l'aigua del riu i la mola.

Passa llepant els poblats
i s'abraça a la muntanya.
De quan en quan ponts de ferro,
donen pas per cada banda.

Son sivelles que subjecten
cada vorera germana.

POEMA

La pluja cau a la terra
que és bruta de tots els mals.

Vol que es rente bé la cara
i que es traguí tot el fang.

¡Ja surt el sol a secar-la.
és un bon eixuga-mans!

Els boscos ja no es pentinen
en l'airet que ve del mar.

La tramuntana els desgrenya
i la crenxa els fa brandar.

¡Ja l'astral del llenyataire
els cabells va retallant!

La nit és fosca i és freda,
el mussol a l'ombra viu.

La xicalla menja rosses,
la lluna no vol sortir.

¡Ja vindrà l'alba daurada
les foscúries a aclarir!

El amor és una vida,
que ha naixcut per no morir.

Sols una flor no se seca,
ni se mústia en mon jardí.

¡Ma estimada és eixa rosa
eixa rosa que ha florit!

PLAN Y

Del bosc hi fugen les fades,
ja no xiula el rossinyol.

El forcat no cruix al raure
ni dringà del mall el so.

La terra sembla una espurna
on tot es cala de foc.

La nit li pot a la Lluna,
els núvols tapen el Sol.

I jo cerque ma estimada
i no la veig per enlloc.

¡Ella no sap que ma vida
s'ha ensorrat tota de cop!

Tinc una ferida en l'ànima
i altra ferida en el cor

En ma vida tota nua
ja massa ferides són.

Un esquinç en la matèria,
i mon esperit sangós.

Amunt, tot és delícia,
arran de terra, tristor.

¡Ja no sóc res, ma estimada,
ni plany, ni desig, ni amor!
¡Refer ja no puc ma vida
s'ha ensorrat tota de cop!

Hi tinc la cara més verda,
la fel m'ha arribat a l'os,
és morada tota l'ànima
i vermell mon gonfanó.
I jo fuig cap a les ombres
tot espantat i anguniós,
aquestes ferides fondes
¡com me llatzeren el cos!

¡Adéu siau, ma estimada
ja pots vestir-te de doll!
¡Ja te diran que ma vida
s'ha ensorrat tota de cop!

ALBA NOVA

Jo sols vull viure de nit,
la llum del dia quan lletja,
posa al viu totes les tares,
i valls i pobles sorieja.

Vull la nit, que el seu silenci
canta la seua grandesa.

Vull oir del cel estant
una cigala desperta.

I vore per un badall
d'una núvola corcada,
com passeja un escarbat
al costat d'una lluernà.

I com qui despega musclos
anar estels arrancant,
esperant l'hora de l'alba
fent el soca i mig gitat.

* * *

Quan orgullós ve l'Apol·lo
entre flors i guilindaines,
una música de *càmera*
acompanya ses petjades.

Si un saxofó desentona,
és llançat entre les flames;
i allavores, farciment
de notes sincronitzades.

Va segur i satisfet,
a son pas tot es socarra,
estels i constel·lacions,
núvols que finen amb cendra.

Ja ve el dia, ja ve l'alba,
a la Terra tothom clama:
No camines tan de presa
que és molt dura la jornada.

Però ell no atén i fa via,
i una a una a cada porta,
s'escola per els badalls
i pica a dintre de casa.

Posant un senyal de foc
a la silenciosa cambra,
—plena de santa luxúria—
fent de cauteri a una llaga.

* * *

Ja se'n va, quan sol i trist
amb sa pau caramelada,
per l'Orient vénen les ombres
segant llum a cops de dalla.

Es la nit que arranja el camp
per a començar la dansa
mentres de sota dels núvols
va florint una estelada.

MARINA

La lluna com és tan vella
té tota la cara blanca,
però les rates del cel
creuen que és de cansalada.

Ella vol posar-se al sol
per vore si es fa un poc negra
i unes núvoles geloses
volen també anar amb ella.

De xacolata, la mar;
per Orient una ensaimada
amb ampla vela llatina,
patró de cara torrada.

I en l'escuma es desfà
una sirena tombada,
fonent-se de panxa al sol
per enfosquir-se l'escata.

El vent va arrancant als pins
la marinera torrada,
d'una verge i d'uns amors
i d'una nau enfonsada.

POEMES

I

El cel és mar infinit
en ma vida d'argonauta.
Espurnegen els estels
al compàs de la ressaca.

I vers Occident un núvol,
— caravel·la colombiana —
s'emporta el meu pensament
atapeït de quincalla.

Va passant entre grans nimbus,
— icebergs de la desgràcia —
i no topeta cap cúmulo
agruponat sota l'aigua.

Si embarranca el meu vaixell
de segur m'ofega l'ànima;
i l'agafarà Caront
com despulla abandonada.

La meua nau alfanera,
per no res està espantada;
va fent via vent en popa,
mig alegre i molt trempada.

Empaitada per uns cirrus
— dofins de mar nuvolada —
que pescarà el meu daler
anusat com una xarxa.

La Terra crema ses barbes
 en el daurat foc del dia.
 Seguint el camí de trompa
 de sa condenada vida.

El Sol és la Sant Joanada,
 la gran foguera divina.
 El més tantàlic suplici,
 la graella parricida.

On es socarren les mans
 que juntaren fent barrila.
 El Desdeny amb les Promeses,
 el Cast sobre la Luxúria.

* * *

Ja és una conca la Terra,
 tota de cendra esblanquida.
 Pèl-roja per altes flames,
 de por, força esgrogueïda.

En sa boca amoratada
té un somriure - ganyota.
Porta una clenxa de fum
que el vent li descaragola.

I en la il·luminada nit,
dintre paella guarnida.
Rebossada tota d'ou
la Lluna està sofregida.

La processó dels meus dies
no seguix altres petjades;
ni té ruta, ni drecera,
fa via darrere l'aire.

Camí punyent d'argilaga,
de sacrifici indomable.

El dia-màrtir no escolta
les veus d'altres diades,
que, sortoses totes elles,
gaudeixen bones viandes.

Fam i set, pols i rosada,
d'això viuen i això tasten.

El Sol, com roenta brasa
va fonen les meues tares.
¡Jo no he tingut ideals
que mon camí festejaren!

La processó dels meus dies
sota pal·li, il·luminades.

IV

Una nau li fa a la mar
l'ondulació permanent.

I al darrere una balena
aixafa tots aquells plecs,

que amollen al cel les notes
amb el seu teclat d'argent.

Pentagrama de delícia
o jazz-band senegalès.

I entre soroll i harmonies
sura tranquil mon vaixell
sense por a les borrasques
ni als pirates malfeiners.

V

La Lluna quieta en el cel,
té la cara enfarinada.

Vora una bassa dormida
hi ha racant, una granota.

Verdes canyes que es belluguen,
fent un mig punt de sardana.

Ja s'embolcalla la nit
amb un llençol de rosada.

Tremola de fred natura
sota d'aquella flassada.

L'herbatge està tot glaçat,
i al riu s'acarrossa l'aigua.

* * *

La Lluna, quieta en el cel
és un rodolí de llanda.

Li cau el moc gota a gota,
¡pobra Lluna refredada!

VI

No em cridava el teu desig
Mon voler?

¡Unes tenalles!

M'alimenta el desamor
i em bec les teues rialles.

No dóna fred ta mirada,
espantada, de mussol.

La nit tota almidonada,
repujada de records.

Eres bagassa puntera
i vols ferir el meu cos.

Etern afany, cor de fera,
punxes sota d'una flor.

Fred de neu tens en els llavis,
vols glaçar mon pensament,
siberianes tes paraules,
els teus actes, icebergs.

I jo porto dins del cos,
calefacció de bateig
on es cou al bany-maria,
tota mena de desdeny.

VII

La Lluna se'n va, se'n va,
¿què m'importa que se'n vaja?

La meua llesca de pa
m'està esperant en sa casa.

La Lluna se'n va, se'n va,
— però se'n va despitada —
i darrere un núvol llarg
amaga la seua cara.

Els estels més petitons,
et se riuen a les barbes.
Vols semblar l'*home del sac*
però no pots espantar-les.

D'enveja mossegues núvols
i rosegues una canya.

Quan arriba el sol naixent,
estàs del tot sofocada.

Bon viatge et done el Bé
per res no atures la marxa;
que si està negra la nit,
porte jo claror en l'ànima.

La Lluna se'n va, se'n va,
¿què m'importa que se'n vaja?
Il·lumina el meu camí
una joiosa lluernà.

VIII

Emporta'm núvol, emporta'm
sol amb tu, roda que roda;
vull deixar el meu paisatge
tot de color xacolata.

La lluna quieta en el cel
— gatera de bona casa —
per a on se'n fuig la nit
com gat que empaita una rata.

I s'asoma cap el vespre
un rossinyol mig granota
i amolla un repic de notes
refermat a la barana.

Emporta'm núvol, emporta'm
— suau borrelló de llana —
vullguera viure en el cel
entre estels paper d'estrassa

i traure el cap per la Lluna
— gatera rodona i clara —
i vore com neix el dia
al compàs d'una xaranga.

Notes en forma de con
llançades pel llenç de l'alba,
com espurnes de l'esclusa
que reboten de desgana

a cops del mall saltiró
sobre el vermell de magrana
del Sol, que neix, riu que riu
i mor deixant una llàgrima.

Vore turons i fossals,
els regatells i les rambles;
vore pobles i camins
i poder vore unes dones

arrancant l'herba dolenta
que ha farcit la casa nostra;
¡cop de falç! sega que sega
després d'una, l'altra garba.

Vent de ponent malèit
que la llavor soterrara,
¡qui poguès vore la Pàtria,
tota una i sense tara!

* * *

Emporta'm núvol, emporta'm,
xan, xanet cap a ta casa,
vull deixar el meu paisatge
tot de color xacolata.

TAULA

	<u>Pàg.</u>
Pòrtic	7
Somni.	11
Penell.	13
Amor	15
El Borinot	16
Alba al poble	17
Poema.	18
Marinera	20
El puntal de casa.	22
Poema.	24
Per no vore't.	26
No te senc	27
Poema.	28
Nit d' hivern.	29
La casa pairal	31
Poema.	35
Alba	36
Migdia.	38
Capvespre	40
Vileros	41
Primavera	42

Estiu	42
Tardor.	43
Hivern.	43
Els pelegrins	44
El riu	46
Poema.	47
Plany	49
Alba nova	51
Marina.	54
Poemes	
I	56
II	58
III	60
IV	61
V	62
VI	63
VII	65
VIII	67
Taula	71
Colofó.	73

S'ACABÀ D'IMPRIMIR
ALS OBRADORS DE «GRÁFIQUES MIALFO»
DE CASTELLÓ DE LA PLANA,
EL DIA VI DE MAIG DE MCMXXXIII,
VIGILIA
DEL DIUMENGE DE LA ROSA

Societat Castellonenca de Cultura

OBRES EDITADES EN SERIE

COL·LECCIÓ «BIBLIOTECA DE CONTEMPORANIS»

- Volum 1.—*Elogi del Xiprer*, per Carles Salvador. 1929. 2 ptes.
- › II.—*Pomell de Bibliòfils Valencians*, per F. Almela Vives. 1929. 3 ptes.
 - › III.—*La Llengua Valenciana. Notes per al seu estudi i conreu*, per L. Revest Corzo. 1930. 2 ptes.
 - › IV.—*Rosa dels Vents*, poemes, per C. Salvador. 1930. 3 ptes.
 - › V.—*Bolangeria de dimonis*, per Angel Sánchez Gozalbo. 1931. 4 ptes.
 - › VI.—*Fontrobada*. Novel·la, per Lluís Sales Bolí. 1932. 2'50 ptes.
 - › VII.—*El Cavaller del Dubte*. Novel·la, per F. Carreres i de Calatayud. 5 ptes.
 - › VIII.—*I el cel és blau*. Poemes, per Enric Soler Godes. 1933. 3 ptes.

COL·LECCIÓ «ARTE E HISTORIA»

- Volum 1.—*La Comarca de Morella. Catí*, per Ricardo Carreres. 1926. 6 ptes. Edició en paper de fil, 18 ptes.

COL·LECCIÓ «LETRAS CASTELLANAS»

- Volum I.—*Azahar*, per Carlos G. Espresafi. 1930. 5 ptes.
- » II.—*Inquietud*, per Rafael Catalá Lloret. 1931. 4 ptes.
 - » III.—*El paisaje inexistente*, per Joaquín de Entrambasaguas. 1933. 3 ptes.
 - » IV.—*Ciudades de Oro*, per Emilio Fonet. 1933. 5 ptes.
-

COL·LECCIÓ «ARTE MEDIEVAL»

- Volum I.—*Las cruces gemelas de San Mateo y de Linares de Mora*, per Manuel Betí Bonfill. 1927. 8 ptes.
- » II.—*El pintor cuatrocentista Valentín Montoliu*, per M. Betí Bonfill. 1927. 12 ptes.
 - » III.—*Los Santalinea, orfebres de Morella*, per M. Betí Bonfill. 1928. 6 ptes.
 - » IV.—*Pintors del Maestrat*, per Angel Sánchez Gozalbo. 1932. 12 ptes.
-

COL·LECCIÓ «OBRAS DE INVESTIGACIÓN HISTÓRICA»

- Volum I.—*Rosell. Pleito que por su dominio sostuvieron en el siglo XIII la Orden de San Juan de Jerusalén y el Real Monasterio de Benifazá*, per M. Betí Bonfill. 1920. 8 ptes.
- » II.—*Orígenes de Castellón. Sus primeros señores*, per M. Betí Bonfill. 1926. (Exhaurida).
 - » III.—*La enseñanza en Castellón desde 1370 a 1400*, per Luis Revest Corzo. 1930. 4 ptes.
 - » IV.—*Diccionario biográfico de escultores valencianos del siglo XVIII*, per A. Igual Úbeda i F. Morote Chapa. 1933. 15 ptes.

COL·LECCIÓ «LIBROS RAROS Y CURIOSOS»

Volum I.—*Regles de Amor i Parlament de vn Hom i vna Fembra*. 1920. (Exhaurida).

- › II.—*Cartas del Doncel de Xérica al Rey Felipe III*, amb un estudi bio-bibliogràfic de Josep M.ª Pérez Marín. 1922. (Exhaurida).
- › III.—*Andreas Capellani Regi Francorum. De Amore libri tres*. Text llatí publicat per Amadeu Pagés. 1929. 7 ptes.
- › IV.—*De Amore. Text llatí amb la traducció catalana del segle XIV*. Introducció i notes per Amadeu Pagés. 1930. 15 ptes. Edició en paper de fil, 35 ptes.

COL·LECCIÓ «CLÁSICOS VALENCIANOS»

Volum I.—*Roiç de Corella. Parlament de casa Berenguer Mercader i Tragedia de Caldesa*. Estudi de Salvador Guinot. 1921. 5 ptes.

- › II.—*El poeta Jaime Gazull*.—Estudi bio-bibliogràfic de Salvador Guinot Vilar. 1924. (Exhaurida).

OBRES NO SERIADES

La alegría en Santa Teresa de Jesús, per Luis Revest Corzo. 1922. (Exhaurida).

Fray Andrés Ros, primer inquisidor general de Valencia, per V. Ferrán Salvador, 1922. (Exhaurida).

Gaspar Guerau de Montmajor. Notícies bio-bibliogràfiques, per V. Castañeda Alcover. 1924. (Exhaurida).

- Madona Sancta Maria del Lledó*, per Lluís Revest Corzo. 1924.
(Exhaurida).
- Los Mercedarios en Arguines y Algar*, per el P. Faustino D.
Gazulla. 1925. (Exhaurida).
- El Papa Don Pedro de Luna, señor temporal del Maestrazgo
de Montesa*, per M. Betí Bonfill. 1927. 2 ptes.
- Acuñaciones monetarias durante las Germanías*, per F. Mateu
Llopis, 1928. (Exhaurida).
- Elegies*, per Bernat Artola Tomàs, 1928. 4 ptes.
- I fiorentini nel Maestrazgo al tramonto del Medio Evo*, per
Ezio Levi. 1929. (Exhaurida).
- Tomba-Tossals*. Contalles de la terra, per J. Pasqual Tirado.
1930. 12 ptes. Edició en paper de fil, 30 ptes.
- Architettura e scultura catalana in Campania nel secolo XV*,
per Riccardo Filangieri di Candida. 1930. 3 ptes.
- Les relacions monetàries entre Catalunya i València des de
1276 a 1376*, per F. Mateu Llopis. 1931. 3 ptes.
- Sobre la territorialización del Código de Valencia*, per J. Be-
neyto Pérez. 1931. 2 ptes.
- Un Trattato di Mascalcia del secolo XV in lingua Catalana*,
per Antonio Gasparetti. 1931. 3 ptes.
- Noves notes sobre moneda Valenciana*, per F. Mateu Llopis.
1932. 2 ptes.
- Historieta de la horchata de chufas*, per F. Almela i Vives.
1933. 3 ptes.
- Repertori provisional dels gravats de Pere Pasqual Moles*,
per V. Genovés Amorós. 1933. 3 ptes.
-

SE VENEN A:

CASTELLÓN.—Societat Castellonena de Cultura, Caballeros, 31, entr. i Apartat de Correus, 16.—Llibreries de Fill de J. Armengot, G. Chermà, 31; Emili Ballester, Falcó, 4; «Gràfiques Mialfo», G. Chermà, 19, i Benjamín Ballester, Mayor, 2.

VALENCIA.—Llibreries de Maragat, P. Castelar, 13 i Chirivella, Zaragoza 14.

BARCELONA.—Depòsit en Editorial Barcino, Portaferrissa, 17, i venda en totes les llibreries.

MADRID.—Llibreries de V. Suárez, Preciados, 46; García Rico y C.^a, Desengaño, 29; F. Beltrán, Príncipe, 16, i Fernando Fé, Puerta del Sol, 15.

BOLONIA.—Casa Editrice Nicola Zanichelli.

BERLIN.—Otto Salomon, Spanisches Buchandlung. Oranienburgerstrasse 58-1.

OPORTO.—Livraria Portucale. Rua dos Mártires de Liberdade, 178.

PARÍS.—Librairie E. Droz, 25, rue de Tournon; Librairie Universitaire, J. Gamber, 7. Rue Danton i Librairie Espagnole, León Sánchez Cuesta. 10, rue Gay Lussac.

MELBOURNE.—Leonardo Art Shop. 166. Little Collins Street.

3 Ptes.